

Tárgyaljon végre, Zelenszkij!

2023 április 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A plakátkampány csak az els? jel, hogy beletörik hazánkba az amerikaiak bicskája

A közvélemény ritkán lelkesedik fel külpolitikai tanulmányokon. Richard Haass és Charles Kupchan Amerikában megjelent, kivonatossan már magyarul is ismertetett írása azonban kiemelkedik az átlagból. Cikkük (A Nyugatnak új stratégiára van szüksége Ukrajnában — Terv arra, hogyan jutunk el a harcmezőtől a tárgyalóasztalig) azt állítja: nem reális, sőt veszélyesen erőn felüli az ukrán háborús törekvés az oroszok teljes kiszorítására. Haass és Kupchan nem két szórakozott professzor, akik gyorsan összedobtak egy írást, hogy elmehessenek végre a tavaszi szünetben horgászni.

Nemcsak azért nem, mert a legrangosabb amerikai külpolitikai folyóiratban, a Foreign Affairsben publikálnak, hanem mert a szerzőpáros tagjai a Külkapcsolatok Tanácsa (CFR) elnöke és egy vezető munkatársa. Mintha mondjuk Pep Guardiola és a videóelemzője szólna hozzá egy futballszakmai kérdéshez. A CFR-nek ugyanígy nehéz lenne túlbecsülni a jelentőségét: amiről ott írnak, az az amerikai külpolitika felső köreiből fordul meg. Haass és Kupchan két éve a Pax Americana – a jelenlegi világrend – alkonyára is megkezdte a Nyugat lelki felkészítését.

Kérdés, mi valósul meg a leírtakból a gyakorlatban. Minél nagyobb szerencséje van a világnak – a politikusoknak pedig józan eszük –, annál több. A cikk jó tanács Bidennek: szorítsa rá Zelenszkijt arra, hogy egyezzen ki valamilyen – nyilván mindkét fél részéről kompromisszumokkal járó – ideiglenes rendezésben Putyinnal, amivel az orosz elnök arcvesztés nélkül visszavonulhat. Vagy egyszerűen húzza ki a dugót Zelenszkij fürdőkádjából.

A jelenlegi helyzet ugyanis hosszasan nem tartható fent, még a jelenlegi óriási nyugati támogatás mellett sem. Ukrajna talán többé már soha nem lesz úgy ukrán, ahogy Kijevben képzelik, de hogy a belátható időben nem lesz, az egészen bizonyos. Tárgyalások esetén Európának sem kellene megszakadnia abban, hogy minél lojálisabban szolgálja ki a globális amerikai érdeket, amelyet imperializmusnak – leplezetlen birodalmi törekvésnek – nevezhetnénk, ha a XX. század nem járatta volna le ezt a fogalmat.

Szlovákia – amely felett úgy repül át egy vadászgép, hogy a pilóta észre sem veszi – vadászgépeket ad Ukrajnának, a még kisebb Luxemburg pedig – amelynek érthető okokból nem volt átadható fegyvere – kiment a fegyverpiacra, és 75 millió euróért bevásárolt, hogy is adhasson. Ezt hívja az angol erényfitogtatásnak (virtue signalling), ami mosolyfakasztó lehetne, ha nem hosszabbította volna meg a háborút, annak mindannyiunkat sokféle módon érintő összes bajával együtt, a halálos áldozatoktól az inflációig.

Nem mintha nem lenne még húsz és ötven év közötti ukrán férfi, aki meghalhatna vagy megrokkannhatna a háborúban. Az újraválasztására készül Biden kampánycapatát nem ez érdekli. Hanem az, hogy az idő a tanulmányban nagyon körültekintő módon le nem írt névnek dolgozik a 2024-es elnökválasztás előtt. A háborúellenes Donald Trumpnak. Biden a télen azt ígérte az ukránoknak, kitart mellettük „amíg csak szükséges”, és ebből csak akkor tud visszatáncolni, ha az ukránok – önként vagy kényszer hatására – beszüntetik a harcot. Mert akkor már nem szükséges. A nyugati közvélemény egyre fáradtabb, és másfél év van még hátra az amerikai elnökválasztásig.

A következő idézetnek nem annyira a tartalma a meghökkent, hanem az, hogy mikor íródott. „Washington az orosz agresszióra hivatkozva kényszerítette az EU-hoz tartozó vazallusait, hogy járuljanak hozzá az Oroszország ellen alkalmazott kemény szankciókhoz... Ezzel Európa még inkább kiszolgáltatottabbá válik annak a pénzhatalmi világelitnek, amelynek legfőbb eszköze stratégiai céljainak elérésére az Egyesült Államok pénzügyi, gazdasági és fegyveres potenciálja... Ha a szemben álló felek nem tanúsítanak önmérsékletet, nem lehet kizárni egy olyan nagyobb háborúnak a kitörését, amely az egész emberi civilizáció pusztulásával járhat.”

Az idézet Drábik János Az ukrán dráma című, 2015-ös könyvéből való. Lehet vitatkozni Drábik egyes megállapításaival – vannak köztük hajmeresztők is –, de megdöbben, hogy a 2014-es orosz–ukrán konfliktusról leírtak mennyire időszerek nyolc évvel később. Legfeljebb valamelyest változtak a szereplők – Zelenszkij akkor még nem bukkant fel, Biden pedig Obama alelnöke volt –, a 2014-es térségi háború pedig 2022-re világpolitikai jelentőséget kapott.

A jelen amerikai külpolitikában nem sok szeretnivalót találni (ha pedig David Pressman nagykövet és a Ruszkik, hazai plakátkampány kíséri, akkor még kevesebbet). Jobboldali szemmel nézve kifejezetten irritáló a nemzeti szuverenitást és a józan önálló gondolkodást is lesöpítő agresszív nyomulás, amellyel kapcsolatban már a Kínából hazatérő francia elnök is figyelmeztetett: szövetségesek vagyunk, nem vazallusok! Egy dolog a NATO tagjának lenni és egy másik, hogy nem akarjuk, hogy más – ráadásul a szervezet messze legerősebb tagállama – ránk erőltesse az akaratát.

Baloldaliként is kellemetlen lehet szembesülni egy olyan ország külpolitikájával, amely a világ legerősebb hadseregére és évi 842 milliárd dolláros hadiköltségvetésre támaszkodva Iraktól Líbián át Ukrajnáig gátlástalanul avatkozik be hozzá képest súlytalan országokban a szabadság és a demokrácia végletekig ellopott jelszavaira hivatkozva. (Sőt még szerencsénk, hogy nem a saját súlycsoportjával, Kínával kezd ki...) Népeket ugraszt össze népekkel, országokon belül politikai táborokat egymással. Ami amerikai bábáskodás mellett 2014-ben a kijevi Majdanon történt, ahhoz liberálisokat kellett szélsőjobbokkal összeboronálni – ez is adalék lehet Gyöngyösi Márton vendégeskedéséhez Pressmannél.

Akár Ukrajnáról, akár Magyarországról beszélünk, a jelen amerikai külpolitikát csak szélsőliberális globalisták támogathatják, illetve olyasvalakik, akik – például az álcivil NGO-k körében – annak konkrét vagy reménybeli haszonélvezői. Az amerikai nagykövét vajon miért nem a kutya- és macskavédőkkel ápol bensőséges kapcsolatot, pedig az igazán szép civil tevékenység?! Alighanem azért, mert a házi kedvenceknek Washington mérsékelt szerepet szán a Dobrev–Donáth–Gyöngyösi-féle „magyar Majdan” összekovácsolásában.

Pressman nem ért, de nem is karrierdiplomata. Diplomáciai tapasztalattal rendelkező politikai komisszár. Nagyon tudatosan provokál: érzi, hiába próbálkozik a kormánynál – nem mellesleg, Orbán Viktorhoz nyolc hónapja nem jutott még be, pedig szeretne. Ellenzéki vezetésű városokba járkal, hogy mézesmázosan gyakorolja a közdiplomáciát. A közdiplomácia a Nemzeti Közszolgálati Egyetem meghatározásában a következő: „A propaganda enyhébb formája, a nemzetállamok azon törekvése, hogy más országok támogatását megszerezzék. Gondosan megtervezett kommunikációt igényel.”

De Magyarországra bele fog törni Pressman bicskája. Nálunk stabil a kormány és – háború előtti felmérés szerint – nincs zsigeri oroszellenesség, ellentétben például a lengyelekkel. A szlovákoknál sincs ilyen oroszellenesség, de stabil kormányuk sincs. A miénk a legrosszabb kombináció az amerikaiak szempontjából. A Ruszkik, haza! kampány pedig öngól, a rossz márkázás (bad branding) példája.

Internetes kommentekben és ismerősi körben gyakran felmerül: miért nem utasítja ki a kormány a határvonalakat sorozatosan átlépő Pressmant? Ennek öt oka lehet.

1. Egy ilyen lépés lehetetlen helyzetbe hozná Washingtonban a magyar diplomáciát.
2. Az amerikai kapcsolat visszautasításaként is (félre)értelmezhető lenne, ami az amerikai jobboldalon, a republikánusoknál is ellenérzést válthat ki.
3. A júliusi NATO-csúcs előtt különösen nem indokolt a feszültség gerjesztése.
4. Nincs már olyan messze 2025 januárja, amikor megszűnik Pressman megbízatása.
5. Végül pedig lehet annak haszna, ha önmagával együtt a magyarországi liblingjeit is lejáratja 2026 előtt.

Borítókép: Volodimir Zelenskij ukrán államfő (Fotó: MTI/AP/Efrem Lukackij)

Szűcs László

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
